

[Waldorff]

presse den vedvarende energi ud? Hvor meget relevans er der i den beregning, som siger, at gas af høj kvalitet vil komme til at erstatte fyringsolie af forholdsvis ringe kvalitet? De spørgsmål burde man have taget alvorligt. Det er ud fra den måde at stille regnestykket op på: gassen til verdensmarkedspris og værdien af de brændstoffer, der erstattes, at man med den Gotfredsenske logik kommer frem til, at det eneste fornuftige er, at man sælger gassen til udlandet for en høj pris og i stedet importerer de mere tarvelige brændstoffer, som kunne dække varmforsyningen.

Jeg vil gerne illustrere, hvad det er for en logik, der ligger i B&W-rapporten, og det er med respekt for de beregninger, der faktisk er udført, og som sikkert er rigtige. Eftersom der er tale om et regnestykke, hvor man altså på den ene side viser underskuddet i gasnettet og på den anden side overskuddet ved salg af gassen til udlandet til verdensmarkedspris, når man faktisk frem til – og det er det sjove ved dette her – at jo billigere den danske befolkning får gassen, dvs. jo stærkere energibevægelsens og fagbevægelsens pres på socialdemokratiet og regeringen er for at få genforhandlet koncessionen eller få eksproprieret og nationaliseret gassen, altså jo billigere man kan få gassen fra Nordøen, og jo dyrere energien bliver på verdensmarkedet, dvs. jo mere vildt energipriserne galoperer opad på verdensmarkedet, jo større bliver den danske befolknings underskud. Det er den sindssyge logik i den måde at opstille det på, som fru Annelise Gotfredsen fuldstændig har overtaget. Altså jo fattigere de bliver i udlandet på grund af de høje energipriser, og jo bedre stillede vi bliver med energipriserne her i landet, jo dårligere får vi det i virkeligheden ifølge den konservative logik, som bygger på den logik, der er brugt i B&W-rapportens beregninger. Men det er faktisk logisk nok, og det er et udtryk for, at sådan virker de kapitalistiske markedsmekanismer faktisk på verdensplan.

Det kan man så vælge at forholde sig til, og det har de konservative forholdt sig til. Vi accepterer bare ikke den form for logik, bl. a. fordi det for de danske lønarbejdere, som skal aftage varmen, faktisk føles virkelig behageligt, at Danmark som sådan bliver fattigere efter det konservative regnestykke og B&W-rapportens regnestykke. Vi accepterer

ikke den pris, som verdensmarkedet sætter. Vi vil have en politisk pris – og vi erkender, det er en politisk pris – som energipolitisk og økonomisk gavner lønarbejderne.

En anden ting, man kan sige om den Gotfredsenske model, som altså bygger på logikken i B&W-rapporten, er, at man i sit udgangspunkt accepterer A. P. Møllers eneretsbevilling, sådan som den er, og sådan som den har lagt en tvang ind i det danske naturgasprojekt, hvilket bl. a. har den konsekvens, at det er lagt ud til forskellige interessegrupper: elværkerne, D.O.N.G., kommunerne osv., at fægte sig frem til, hvem der nu skal have hvilken bid af markedet. Vi accepterer ikke den forudsætning, at eneretsbevillingen skal være styrende for gasprojektet. Vi mener tværtimod, at dette er en udmærket lejlighed til at prøve at gøre op med de mangler ved gasprojektet, som er en følge af den koncession, som man sidder og forhandler om i øjeblikket.

Det, der sker med koncessionen, som den er, er, at danske forbrugere bliver tvunget til at betale en højere pris for gassen, end man under en ekspropriation eller ændrede koncessionbetingelser ville blive tvunget til at betale.

Den anden ting er, at den aftageprofil, som regeringen har forpligtet sig til, og som er klart udformet med henblik på, at DUC skal have den størst mulige forrentning, betyder, at man kommer til at indføre de tvangsmæssige foranstaltninger, som folk har snakket så meget om, i en eller anden udstrækning; det behøver ikke direkte at være i form af en tilslutningspligt. Men hvis et område skal forsynes med gas, og hvis man ser, at mange mennesker i det område gerne vil installere vedvarende energi, så bliver regeringen for at sikre rentabiliteten i gasprojektet nødt til at imødegå folks forsøg på at erstatte gas med vedvarende energi og på at nedbringe forbruget af gas. Det bliver regeringen nødt til at modarbejde ved at lægge en meget høj fast afgift på gassen og en forholdsvis lille løbende forbrugsafgift på gassen. Det er man simpelt hen nødt til for at fastholde rentabiliteten i projektet, og det betyder, at man, med den tvang man er under, fordi man accepterer A. P. Møller-koncessionen, i virkeligheden kommer til at tvinge den vedvarende energi videre ud. Man kommer i virkeligheden til at modvirke forsøg på besparelse af